

Bulletin 192

JAARGANG 2002 / Januari

Bestuur 2002 / 2003

President	Marnix Jansen Venneboer
Oud President	Han Meibergen
1 ^e Vice President	Henk Drost
2 ^e Vice President	Koos Kuiper
Secretaris	Henk Breuker
Pennigmeester	Martin Liefink

Secretariaat:

Henk Breuker,
Lebuïnusstraat 23, 7009 MV Doetinchem
Telefoon 0314 - 343056, mobiel 06 – 22376774
Fax 0314 – 354697 E-mail: Doetinchem@lions.nl
Website: www.Lions.nl/Doetinchem
Digitaal ledenboek: www.lions.nl/lolas

Bankrekening ABN-AMRO : 66.03.11.232
(Postrekening van de bank: 824200)

Bijeenkomsten

Iedere maand:

- 1^e woensdag 20.00 uur Vergadering
- 3^e woensdag 18.00 uur Taphap
- 5^e woensdag 18.00 uur Taphap met L.L.L.

Plaats:

**Gasterije De Heereboer, Oude Doetinchemseweg 42
Zeddam, telefoon 0314 – 651940, telefax 0314 – 652488.**

Bij verhindering **altijd** bij de secretaris afmelden: 0314–343056
Bij verhindering taphap **altijd** tussen 12.00 en 17.00 uur bij Gasterije
De Heereboer afmelden.

Voor 5^e woensdag opgave bij Gasterije De Heereboer
Tussen 12.00 en 17.00 uur.

Pres(s)praat 2003

Zondagavond 4 januari, even na negenen, gaat de telefoon. Nog maar nauwelijks bijgekomen van een fysiek inspannende, maar geestelijk ontspannende skivakantie in Serfaus (met echt veel sneeuw!) en nog last hebbend van een hardnekkige verkoudheid, attendeert de secretaris mij op het feit dat door mij nog geen kopij is ingeleverd voor het Bulletin. Ik zeg toe dit omgaand te zullen doen onder dankzegging voor het afgegeven signaal.

Allereerst wil ik alle Lions en hun partners een voorspoedig, een gelukkig en vooral een gezond 2003 toewensen. Ik spreek hierbij de hoop en wens uit dat wij elkaar in het nieuwe jaar met veel enthousiasme en met vrede en welvaart mogen blijven ontmoeten.

Het afgelopen jaar was voor velen niet bepaald een “topjaar”. De recessie werpt zijn negatieve vruchten af, de Nederlandse politiek lijkt instabiel. Er staan nieuwe verkiezingen op stapel, om exact te zijn op 22 januari a.s. Dus een nieuw kabinet en dus nieuwe kansen en uitdagingen. In een tijd dat we niet tevreden zijn met vandaag, moet morgen een uitkomst bieden en daar rekenen we maar op.

Op dit moment bestaat er de dreiging van overstromingen in Limburg en Gelderland door de overweldigende aanwas van regen- en smeltwater. Gisteren nog ben ik met mijn zoon Michiel gaan kijken bij Lobith bij het stijgende water van de Rijn. Een man op een tractor vertelde me dat het wel zou meevallen dit keer. De verwachting is dat het hoogste peil beneden de kritische grens blijft. Deze opmerking deed me onwillekeurig denken aan de Watersnoodramp in 1953. Ik was toen nog een ukkie van amper 6 jaar. Toen ik op zondagochtend ging wandelen met mijn vader, ontmoetten wij de plaatselijke schoenmaker en tevens winkelier Greven (in Hummelo); ik herinner me nog dat hij letterlijk tegen mijn vader zei: “Willem, het is heel erg in Zeeland”. Als kind begreep ik amper wat deze woorden betekenden. Later hoorde en besepte ik welke impact de ramp had en ik was erg onder de indruk van dat alles. Wat me ook is bijgebleven en nog steeds tastbaar is, is het boek “De Ramp”; een uitgave met uitsluitend zwart-wit foto's en korte teksten over de situatie destijds.

Ik weet niet of de Lions destijds acties hebben opgezet om de nood enigszins te lenigen. Vanaf 1951 zijn de eerste clubs in Nederland opgericht (als ik goed geïnformeerd ben) en ik neem aan dat er toen de nodige initiatieven zijn ontplooid om de getroffen Zeeuwse landgenoten te helpen. Wellicht kan een van jullie hierover opheldering verschaffen.

Het eerste Lions halfjaar zit er weer op en ik stel vast dat de attendance tot nu toe een mooi resultaat heeft opgeleverd. (Zie ook het verslag in dit Bulletin van onze secretaris Henk Breuker). Gemiddeld gezien een percentage van 72,5%. Ik stel voor te streven naar een opkomst van 90%, dan halen we in ieder geval de 80% wel.

Up to you and me!

Ik hoop en reken ook dit jaar weer op een constructief en succesvol Lionsjaar!

Met Lionsgroet,

Marnix Jansen Venneboer

Verslag bijeenkomst 4 december 2002

Aanwezig zijn 32 leden, waaronder 3 P.M.'s, (hetgeen een aanwezigheidspercentage van niet minder dan 84 oplevert, een record voor dit jaar) en 3 kandidaat-leden. Na zijn welkomstpraatje geeft de president het woord aan Henk Doedens die ons een verhaal over de Stichting Doetinchem en ontwikkelingssamenwerking (DOS) en het leven in onze partnerstad La Libertad. (Zie elders in dit bulletin.)

Na de pauze komt het huishoudelijk gedeelte aan bod, dat ondanks het al late tijdstip en de inmiddels genuttigde drankjes, serieus wordt afgehandeld.

- Dit keer wordt Koos Kuiper op de stoel gezet en toegezongen omdat hij onlangs 50 jaar is geworden. (Een dag die niet ongemerkt voorbij is gegaan, want hij had die dag de primeur om Doetinchems eerste politicus te zijn geweest die permanente bewaking had.)
- Han Meibergen memoreert dat ons clubblad slecht te voorschijn komt uit een vergelijkend clubbladen onderzoek. Dat leidt tot enige verontwaardigde commotie en tot de conclusie dat de zogenaamde jury incompetent is. Het feit dat professionals de lay-out met een gedeelde 5^e plaats waarderen is verbijsterend: er wordt helemaal geen aandacht besteed aan de lay-out. Gewoon alles aanleveren bij Wink in Arial 14. Stel voor dat daar wel wat werk van zou worden gemaakt. (Overigens heeft Bart-Jaap aangeboden om de

komende tijd voor illustraties te zorgen en ook Theo S. zal weer voor enige pennenvruchten doen verschijnen).

- De ingekomen stukken gaan rond. Daaronder een rondzendbrief van Joost Hagendoorn over zijn activiteiten in Zuid-Afrika, de financiële stukken van het MD, het verslag van de districtsconventie, een sponsorbedankje van Theo Rougoor en het clubblad van de Liemers.
- Er is geen belangstelling voor deelname aan de klootschietwedstrijd voor gehandicapten.
- Er is weinig nieuws uit de commissies. Wel deelt Dick de Bruin mee dat aanmelding voor de jeugduitwisseling weer mogelijk is. Leeftijd tussen 17 en 21 jaar. Zie ook de laatste Lion. Aanmelding voor 15 januari 2003.
- De wijnactie is succesvol verlopen. Tijdens een lange expeditie hebben Jan K., Marnix, Henk D, Hans de V en K, als ook Bart-Jaap een kleine 200 dozen opgehaald in Zuid-Limburg. Via een tussenstop voor een culinaire uitstap in Venlo is alles goed in Doetinchem aangekomen. De eerste proeven zijn als uitstekend beoordeeld.

In de rondvraag:

- brengt Arnold vd Goot de hartelijke groeten over van Henk de Haan,
- vraagt Dick de Bruin aandacht voor de jeugduitwisseling en de spoedige aanmelding daarvoor,
- vraagt Toon van Oudheusden hoeveel Lionsclubs er in Nicaragua zijn en daarna

stelt taitwister Theo K. voor na te denken over een structurele en permanente actie voor La Libertad. De voorzitter zegt toe dit mee te nemen naar de eerstvolgende bestuursvergadering.

Na het huishoudelijk gedeelte vindt de inauguratie plaats van Henk Kouwenberg en Kees van Steenberg. De president toet zich met het prerogatieve lint en spreekt de nieuwe leden hartelijk toe. Hij wijst hen op de voorrechten van het lidmaatschap en op de plichten die dat met zich meebrengt. Nadat beiden hiermee hebben ingestemd overhandigt hij de reversspelden en de bij het lidmaatschap behorende papieren.

Nu Evert Bouma is getransfereerd naar LC Het Spingsdil is met de komst van deze twee nieuwe leden het aantal Lionsleden in onze club gestegen tot 39.

De secretaris.

/

(De vraag van Toon van Oudheusden is met enig zoekwerk vrij eenvoudig te beantwoorden. Ga naar www.lionsclubs.org en zoek op de Lions Club locater tool naar Nicaragua. Dan moet je wel het hele alfabet

langs om uit te komen op een totaal aantal clubs van 21. Maar of die informatie betrouwbaar is valt te betwijfelen, want een zoektocht naar onze eigen club leverde op dat wij helemaal niet bestaan. En als je dan toch op de homepage bent kijk dan ook eens naar de diashow van het hoofdkantoor. (Dan snap je ook waarom wij behoorlijk veel geld moeten afdragen aan Oakbrook.)

La Libertad

De gemeente Doetinchem onderhoudt al geruime tijd een stedenband in stand met La Libertad in Nicaragua. De stichting DOS (**D**oetinchem en **O**ntwikkelings **S**amenwerking) vormt het draagvlak hiervoor. In de decembervergadering geeft voorzitter Henk Doedens (voormalig rector van het Ulenhofcollege, nu zich vooral bezighoudend met zijn tuin en de Islam en lid van Probus, “een club voor ouwe jongens”), een kijkje achter de ontwikkelingssamenwerkingschermen.

Tot 1821 was Nicaragua een Spaanse kolonie, daarna een zelfstandige republiek, zij het dat de USA als nabijgelegen grote broer veel invloeden op het land heeft gehad. Nog merkbaar is dat bijvoorbeeld in de populairste sport “met van die petjes op”, waarmee Henk baseball bedoelde.

In de beginperiode van de zelfstandigheid waren er veel eigen bazen in het land. Reden genoeg voor de Amerikanen om in te grijpen, o.a. door

zich te bemoeien met belangrijke benoemingen zoals de president. Dat heeft er toe geleid dat in de jaren 30 van de vorige eeuw de familie Somoza lange tijd aan de presidentiële macht kon blijven. Een tamelijk usurpatische familie die het ambt als erfelijk beschouwde en niet schroomde om aardig uit de staatsruif te eten en al doende een vermogen van 400 mln. dollar vergaarde. Zo is bijvoorbeeld de hulp die het land gegeven werd na de aardbevingen in de jaren 40 voor een groot deel in die Somozazakken terechtgekomen. “Aan wie moet je die hulp nu geven, dat kan je net zo goed zelf houden.”

Het is dan ook niet verwonderlijk dat dit grote weerstand opriep en uiteindelijk tot een revolutie leidde. De Sandinisten deden zich, met Cuba als grote voorbeeld gelden. In 1984 werden de verkiezingen door hen gewonnen en werd een begin gemaakt met de inrichting van een communistische staat. En dat leidt dan weer tot tegenbewegingen, mede gesteund door de VS, zeker toen Reagan daar het bewind voerde.

Na dit korte politieke overzicht laat Henk ons kennis maken met La Libertad. De stad heeft, de omgeving met zijn 35 gehuchten meegerekend ongeveer 10.000 inwoners. Het landschap is prachtig heuvelachtig, het gebied kent een tropisch klimaat waardoor er ook veel neerslag is. Het water komt er veelal uit de grond en ziet er niet erg proper uit, elektriciteit is slechts beperkt aanwezig en vaak in onvoldoende mate. Opvallend was dat er slechts drie auto's in de stad zijn. Uiteraard voor de burgemeester, maar de mooiste was toch van de Doetinchemse inwoner, die zich daar al jaren met het ontwikkelingsland bezig houdt.

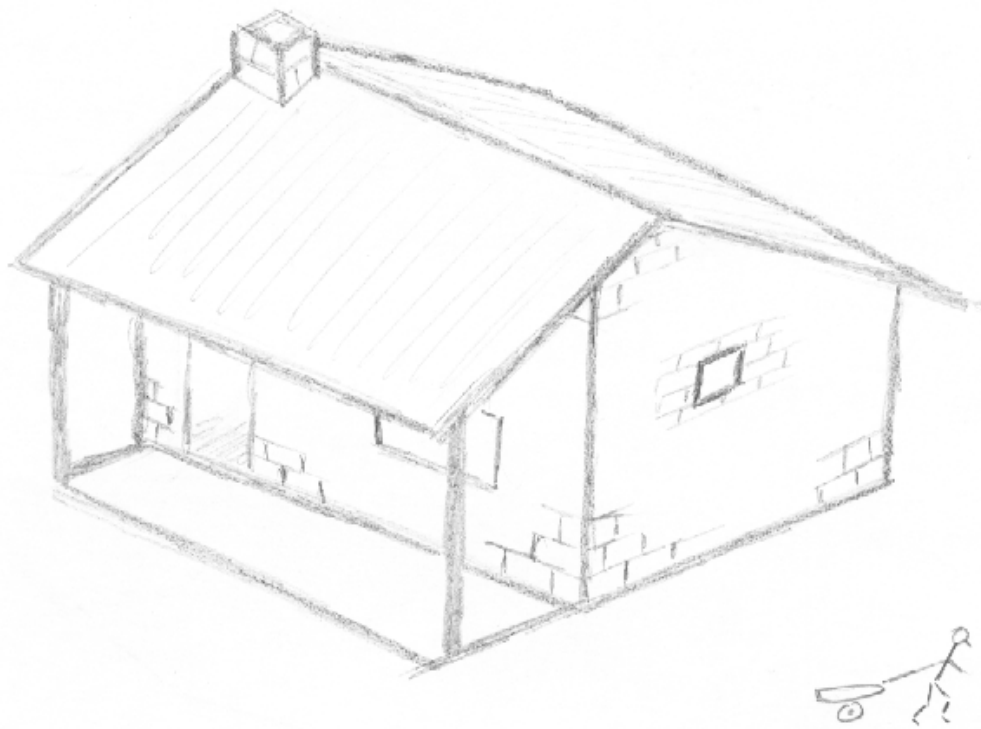
Opvallend zijn de projecten die door bemiddeling van Doetinchem tot stand zijn gekomen. Daardoor kon bijvoorbeeld een melkfabriek uit benschop worden overgeheveld, met dank aan de Rabobank. Hoewel behoorlijk gedateerd, is dat toch een enorme vooruitgang. Maar ook hier zijn de problemen deels van politieke aard. Zo leveren liberale boeren niet aan de fabriek vanwege de samenwerking met de Sandinisten. Zij sturen hun melk naar de hoofdstad Managua waarna het wederom als melk naar La Libertad terug komt. Begrijpelijk dat dat er weer toe leidt dat er een hoge werkeloosheid heerst. Mozzarella kaas is thans het hoofdproduct dat ter plaatste wordt gemaakt.

Een ander probleem vormen de belastingen. Niet alleen is het inkomen laag waardoor er weinig opbrengst is en er dus ook weinig te investeren valt, vaak wordt er ook gewoon niet betaald. Bovendien is het lastig om

aanslagen op te leggen o.a. door het ontbreken van een gedegen kadaster.

Het gezondheidscentrum vormt een belangrijke instelling. Hier heeft het Slingelandziekenhuis een bijdrage geleverd door oude apparatuur te sturen. Hilarisch en triest tegelijk is het verhaal dat een verzonden container met o.a. verlosbedden goed ter plekke aankwam doch bij het uitladen voor de deur zodanig werd beschadigd dat er niets bruikbaars meer overbleef.

La Libertad laat zich ook niet onbetuigd op het gebied van onderwijs. Er zijn niet minder dan 35 scholen, hetgeen op 10.000 inwoners veel te noemen is, maar de af te leggen afstanden zijn groot. Soms komt het voor dat er 1½ uur met de bus moet worden gereisd en dan nog een 1½ uur moet worden gelopen. Doetinchemse basisscholen, het Ludgercollege en Iselinge hebben op verschillende manieren bijgedragen aan de facilitering van het onderwijs in La Libertad. Zo zijn er adequate leerpakketten ontwikkeld, apparatuur beschikbaar gesteld en konden scholen worden gebouwd, hoewel het begrip school vaak niet verder reikt dan een eenvoudig gebouw. Opvallend was ook het beeld van het kleuteronderwijs. Aandoenlijk ogende peuters in hun netste kleren laten steeds dezelfde dansjes zien. Ondanks de grote armoede straalt van hun gezichten een flink portie levensvreugde af.

Doetinchem maakt zich, dank zij Site, ook verdienstelijk op het gebied van de woningbouw. Een fraai voorbeeld is de ontwikkeling van modulaire woningbouw waar eengezinswoningen uit voortkomen die vooral bestemd zijn voor de mensen met een laag inkomen zoals leerkrachten en politiemensen.

De eerste Doetinchemse gift was overigens een bedrag voor de bouw van de Casa Communal, een gemeenschapscentrum. Voor veel doelen bruikbaar, waaronder educatieve, ook voor volwassenen, maar helaas functioneert dat nog niet goed: gebrek aan geld.

Ondanks alle inspanningen is er een groot probleem dat zich in veel ontwikkelingsgebieden voordoet. De mensen hebben de neiging van hun afgelegen gebieden naar de steden te trekken. Is dat in eerste instantie La libertad zelf, uiteindelijk is de definitieve trek toch naar de hoofdstad Managua. Logisch dat dit de ontplooiing van het gebied niet ten goede komt.

Na deze ruime presentatie en het aanschouwen van 89 dia's kon de president niet anders dan Henk Doedens oprecht bedanken voor zijn bijdrage. Hij is er zeker in geslaagd om een indringend beeld te geven niet alleen van het gebied, maar ook van de problemen die zich daar in toch niet geringe mate voordoen. De gift die het dankwoord vergezelde zal daarom zeker een nuttige bestemming krijgen.

Tussen vroeger en later.

In november citeerde ik Paul van Vliet, althans dat probeerde ik. Helemaal zeker van de tekst was ik niet, maar dat risico durfde ik wel te nemen omdat de kans dat TvO die wel kende mij erg gering leek en een corrigerende opmerking daarom niet erg waarschijnlijk was. Hetgeen een juiste inschatting bleek te zijn.

Bij het optreden begin December van Paul van Vliet in Winterswijk hoopte ik alsnog de juiste tekst te horen, maar helaas, dat lied zat niet in het programma. Gelukkig hoorde ik het een paar weken later wel en de tekst bleek nog mooier dan ik in mijn geheugen had. Daarom alsnog een deel nu in de juiste versie:

Er is nog zoveel niet gezegd

*Er is nog zoveel doodgezwegen,
Opgekropt en weggestopt,*

*Stil gesust en zoet gekust,
Afgeschoven, weggewoven
Door jullie en door mij*

Het optreden van Paul van Vliet voor Unicef was overigens heel verrassend, zij het behoorlijk anders dan ik mij voorgesteld had. Op het programma was niets aan te merken, majoor Kees als vanouds, de stem nog altijd van fluweel, het combo louter rasmuzikanten en de verlichting aan de sfeer aangepast.

Het onverwachte zat helaas in mijn buurvrouw. Niet te beroerd om vlak voor de aanvang een praatje met mij te maken deelde zij ongevraagd en met zekere trots mee dat zij wel tien keer per jaar naar de plaatselijke schouwburg ging. Toen al hadden de alarmbellen bij mij moeten gaan rinkelen. Niets ergers dan opgedirkte would-be provincialen die vaak naar het theater gaan, maar dat wist ik op dat moment nog niet.

Toen er wat bekende nummers langs kwamen begon zij net iets te duidelijk hoorbaar haar man, die zij in een ongetwijfeld al jarenlang durend huwelijk kennelijk als culturele randdebiel had leren kennen, te vertellen waar het nummer over ging. Ik moet toegeven dat het allemaal wel klopte, maar het leidde mijn aandacht toch hinderlijk af. Even ergerlijk was dat zij haar man bij nieuwe nummers toevoegde dat die nieuw waren en zij die dus nog niet kende. En de adorerende blik die zij naar "haar" Paul wierp kwam mijn gemoedsrust al helemaal niet ten goede. Kiesend voor een snierende opmerking of kromme tenen koos ik voor het laatste.

Maar het kon allemaal nog erger. Na de pauze begon zij de liedteksten zelfs mee te zingen. En niet binnensmonds helaas. Bovendien in een zo snel tempo dat het er steeds meer op begon te lijken dat van Vliet haar stond na te zingen, waardoor het ineens allemaal veel minder mooi klonk.

(Op de terugweg vroeg Ietsje Kuiper mij of ik die avond nog inspiratie voor een stukje had opgedaan. Enigszins bars zei ik dat dat absoluut niet het geval was en zag direct mijn buurvrouw weer voor mij. Zonde van de tijd om daar een verhaaltje aan te wijden. "O, je hebt dus gewoon de hele avond lekker zitten genieten!". (Daar heb ik het toen maar bij gelaten.)

Maar gelukkig is mij die avond toch nog wel iets waardevols bijgebleven. Er was een prachtig lied waarbij het orakel naast mij gelukkig even stil viel, naar ik aanneem omdat de diepgang ervan haar denkvermogen te boven ging. De boodschap ervan samengevat in de simpele zin "Ook wij zijn later lang geleden". (Lees dat korte zinnetje nog eens drie keer

over, denk er vijf minuten over na, ga na wat het betekent en wat het je doet.)

Ogenblikkelijk moest ik denken aan de gesprekken die ik toevallig onlangs met Herman vd Broek heb gehad over zijn werk. Zijn zoektocht naar oervorm en zin van het bestaan, die zo treffend in zijn werk tot uitdrukking komen, deed hem zich afvragen wat er over een paar eeuwen nog over zou zijn van ons bestaan. Waarschijnlijk weinig tot niets. Daarmee de zinloosheid van de ratrace van het gejaagde leven aan de kaak stellend en die vooral relativerend. "Ook wij zijn later lang geleden". Zo werd het toch nog een mooie avond in Winterwijk.

Kort voor Kerst woonden Gus en ik een lezing bij van Adriaan van Dis. Gus was, samen met zo'n 200 anderen, ingeloot uit een groep van ongeveer 30.000 treinabonementhouders om in het hoofgebouw van de NS daarbij aanwezig te zijn. Om er zeker van te zijn dit unieke kerstpresentje niet mis te lopen op een vroege zondagochtend per auto naar Utrecht gereden om te bemerken dat wij nota bene tot het jongere deel van het gehoor behoorden. (Betekent dat dat jongeren niet met de trein reizen, niet van literatuur houden of beide?)

Voor de pauze las van Dis voor uit zijn nieuwste boek "Familieziek" en vertelde daar boeiend om heen, af en toe strooiend met pareltjes als "Het geheugen denkt niet aan de toekomst". Na Nathan Sid en Indische duinen is Familieziek een ultieme afrekening met zijn niet gemakkelijke familieverleden. En nu op een losse toon geschreven als laatste vorm van rouwverwerking van het opgroeien met een vaak slaande en smijtende vader, niet bij toeval consequent meneer Java genoemd. Maar toch ook een doorschijnende sympathie na volledige verwerking van een gemankeerd verleden.

Ook hier weer tijdens de voordracht bijna verliefde blikken en vertederende glimlachjes van de overwegend oudere vrouwen naar de schrijver en vaak een uitbundig gelach bij anekdotische passages. Ik kende het boek, vond het geweldig, gevoelig en soms ook erg leuk, maar ik ben al lezend nooit in schaterlachen uitgebarsten. Zouden al die vrouwen die zich nu zo overgaven aan Adriaan thuis ook zo gelachen hebben?

Tien jaar psychoanalyse heeft van Dis nodig gehad om in het reine te komen met zijn verleden. Wie zijn boeken kent staat daar niet van te kijken. Zijn geacheveerde persoonlijkheid met "zijn bekakte spraak", zoals hij zelf zegt, komt daardoor volop tot leven. Zijn ontwikkeling van een door zijn vader getormenteerd jongetje dat na aankomst in Nederland ("In Indië gemaakt en in Nederland geboren") een nog steeds

reproduceerbaar Westfries accent leerde tot zijn in het Gooi gevormde nieuwe erudiete persoonlijkheid is er een om jaloers op te worden. Na twee niet afgemaakte studies, via journalistiek en talloze wereldreizen, uiteindelijk als schrijver op zoek naar de quintessence van het bestaan. Heb er de guts maar eens voor.

Tijdens de pauze werd er gesigneerd. Met verbazing keek ik toe hoe heftig onder de indruk van Adriaan van Dis zijnde oudere dames er niet voor terugdeinsden om, in plaats van een simpele handtekening in ontvangst te nemen, uitgebreid met de schrijver in gesprek gingen, zich niets aantrekkend van de steeds langer wordende rij achter hen. Plaatsvervangende schaamte en zieltogend medelijden bekwam mij bij het zien van deze egocentrische, zich ongetwijfeld beschaafd voelende bejaarden. En na de pauze werd dat nog erger: er konden vragen worden gesteld. Die waren er nauwelijks. Wel veel verhalen over problemen die mensen zelf hadden soms tot tranen toe bewogen, "Het is voor het eerst in dertig jaar dat ik hierover praat, maar mijn moeder is de dochter van een baboe". En dan maar denken dat je een vraag stelt! Van Dis is dat kennelijk wel gewend, want listig stopte hij het genante verhaal, voorwendend het te begrijpen maar met een gezicht van "stop deze onzin", las een stukje voor uit een van zijn boeken en ging subtiel op een ander onderwerp over, de betrokken vrouw, zichtbaar tevreden met het non-antwoord aan haar droeve lot overlatend. Of wat te denken van een dame die in een blad gelezen heeft dat hij een reis naar China heeft gemaakt. Of hij daar ook over geschreven heeft. Duidelijk niet wetend dat " Een barbaar in China" al in 1987 verschenen is. Komt er eens een echte vraag, dan krijg je dit! Maar denk niet dat dit een verloren ochtend was. Integendeel, het was een ontmoeting met een bijzondere man die op inspirerende wijze door zijn boeken duidelijk maakt dat ieder verleden een zinvolle bijdrage kan leveren aan een goed gevuld heden. Als je tenminste de moed op kunt brengen die confrontatie aan te gaan.

En nu, op oudejaarsdag van 2002 (is er een mooier moment voor mogelijk) word ik mij er, terugdenkend aan van Vliet en van Dis, eens te meer van bewust dat leven niet om vroeger en later gaat, maar om hier en nu.

Daar zinvol inhoud aan te geven is het boeiendste en moeilijkste wat er is. Dicht bij jezelf blijven (zoals iemand mij ooit aanraadde, maar dan moet je wel eerst ontdekken wie je echt bent), van je afschudden wat is

*opgekropt en weggestopt,
stil gesust en zoet gekust,*

afgeschoven, weggewoven.

Het zal een massa inhoudsloos gekakel schelen. En hopelijk een gelukkig nieuwjaar opleveren

voor jullie en voor mij.

HB.

De onverbiddelijke cijfers

De eerste helft van het fiscal year 2002/2003 zit er al weer op. En dus het moment daar om een attendanceoverzicht te geven. Vanaf de bbq bij Henk en Wil tot nu toe zijn er 10 bijeenkomsten geweest. Veel rekenwerk kwam er dus niet aan te pas.

Percentage	Naam
100	Henk Breuker, Marnix Jansen Venneboer, Henk Kets.
90	Rien ter Brugge, Henk Drost, Harm Kloosterboer, Koos Witkop.
80	Herman vd Broek, Dick de Bruin, Wim Frommé, Toon Gasseling, Hans Kietselaer, Bert Lamers, Han Meibergen, Toon van Oudheusden, Aart van Silfhout, Ruud Wink, Arnold vd Goot.
70	Hans Bruyn, Jaap Gosses, Jan van Iersel, Tom Jacobs, Jan Kruit, Martin Liefink,
60	Gerard Hehenkamp, Jan Jurriëns, Theo Kamps, Koos Kuiper, Jan Loggers, Bart-Jaap Pull ter Gunne, Jan Thijssen, Hans de Vries.
50	Chris Geurink.
40	Harry Mathijssen, Gerard Roelofsen, Theo Soontiëns.

Het gemiddelde percentage komt uit op 72,5 en dat is wel eens lager geweest. Ook het aantal leden onder de verplichte grens van 50 is teruggelopen. Al met al dus een bevredigend resultaat.

Over het algemeen loopt het tweede deel van het jaar enigszins terug. Hopelijk gebeurt dat dit jaar niet. Mooi zou zijn om op een jaargemiddelde van 75 uit te komen. Er zijn clubs die dat gemakkelijk halen. Dus...?

De secretaris.

Van de redactie

Ondanks de bijval van velen tijdens de laatste vergadering en de kritiek op het beoordelingsvermogen van de jury van de clubbladenwedstrijd 2002, heeft de redactie zich de uitslag toch een beetje aangetrokken. Daarom heeft Bart Jaap zijn tekentalenten ingezet om de, wederom door Henk geproduceerde, aanzienlijke hoeveelheid leesplezier, op te luisteren met beeldmateriaal.

Dit sluit natuurlijk helemaal aan bij de, beeldgerichtheid van Theo, die weer een boeiende aflevering van zijn column heeft geproduceerd.

Theo's column

Beelden

Als kind al, had ik veel gebreken en tekortkomingen. Een daarvan was dat ik een grote voorliefde had voor het beeldverhaal. De strip. Ik vond het weekblad Sjors veel leuker dan de Taptoe omdat in de Sjors meer stripverhalen dan teksten stonden. Een boek zonder plaatjes werd door mij direct terzijde gelegd en nooit

meer ingekeken. Een boek met plaatjes daarentegen kon zich verheugen in een warme en eeuwigdurende belangstelling van mijn kant. En dus las ik stripboeken. Terwijl mijn vader overigens volhield dat van lezen geen spraken was.

Een nadeel van die beeldgerichtheid was dat ik op die leeftijd nog niet in staat was aan anderen duidelijk te maken wat ik gelezen had. Wanneer mijn oudere broers en zussen aan tafel moppen uit het Taptoe vakantieboek uitwisselden, begon ik enthousiast de moppen te vertellen die ik gelezen had. Helaas voor mij waren dat bijna altijd cartoons. Plaatjes met een grap. En die laten zich nogal moeilijk doorvertellen. Maar niet gehinderd door enig benul van dat soort communicatie-problemen vertelde ik enthousiast mijn moppen aan mijn familie, die harder moest lachen om mijn volharding een grappig beeld in tekortschietende woorden te vangen dan om de mop zelf.

Maar de cartoonconsument, striplezer en -natuurlijk- televisiejunk maakte van zijn nood een deugd en werd theatermaker. Lezen deed ik nog steeds niet veel en ondertussen heeft het lezen van stripverhalen zijn beste tijd ook wel gehad. Maar het kijken naar beelden en het overvallen worden door beelden om mij heen is aan de orde van de dag.

In het theater ben je steeds bezig betekenissen te zoeken achter en toe te dichten aan de kleinste beelden en bewegingen. Soms -tot verdriet van de spelers, die ook niet weten wat ik zoek- zijn we in een repetitie een half uur lang bezig met het op een betekenisvolle manier opkomen van een speler. Elke blik, elke beweging en elke ademtocht moet daarbij die lading meekrijgen die noodzakelijk is voor de betekenis van de personage en van het stuk.

Op die manier te werken met alledaagse beelden deformeert onontkoombaar. Ik betrap mij regelmatig op het onterecht toekennen van betekenissen aan gebeurtenissen in mijn dagelijks leven. Een gebeurtenis als een Jehova's Getuige die aan mijn deur komt als ik net een slechte dag heb, kan mij hevig aan het twijfelen brengen over het bestaan van engelen.

Maar soms ook overvalt mij een beeld zonder dat ik begrijp wat er gebeurt. De eerste keer dat mij dat overkwam zat ik in mijn auto en reed gedachteloos door een zomeravond. Ik reed een bocht door en werd als bij donderslag getroffen door het beeld van een elektriciteitsmast. Het was niet zo'n grote, maar toch wel zo een met armen. Hij stond net achter een bosschage en of het nou kwam omdat hij door die armen en dat formaat net menselijk leek of omdat het gewoon de avondzon was, ik weet het niet. Maar ik werd bevangen door een enorm melancholisch gevoel dat nog kilometers lang duurde. Ik ben het beeld en het gevoel nooit vergeten. Ik koester het en ook het feit dat me dat overkwam. Dat me dat kán overkomen.

Gisteren reed ik van Doetinchem via de Slingerparallel naar Etten. Het was koud maar de zon scheen over het bevroren land. Een boer ploegde met zijn grote trekker diepe voren aan het begin van het veld links van de weg. Hij had er vijf gedaan en het net omgeploegde land, met zijn opengevallen bruine grond

vormde een mooi contrast met het nog rustende, koude, oude land daarachter. Achter de trekker maakten honderden, door de winterzon fel oplichtende witte meeuwen van de gelegenheid gebruik om het lekkerste te halen uit wat de boer juist had opengelegd. Een steek ging door mijn hart en ik dacht: "AchterDoek"

Het kostte me een half uur voor ik helemaal snapte wat ik gezien had en welke betekenis mijn intuïtie eerder had doorgrond dan mijn ratio. En uiteindelijk -misschien geheel ten onrechte, maar ja zo ben ik- vond ik ook geruststelling in dat beeld: de meeuwen vraten het makkelijke voer dat door de ploeg was omhooggekomen. Maar zij waren voor het omvormen van het land van geen betekenis. En de boer? Hij ploegde voort.

Commissies 2001 / 2002

Leden:	Hans Kietselaar – voorzitter Hans de Vries Henk Drost Chris Geurink
Activiteiten:	Toon Gasseling – voorzitter Gerard Hehenkamp Marnix Jansen Venneboer Herman van den Broek Bert Lamers Chris Geurink Jan Jurriëns Jan Thijssen Gerard Roelofsen Theo Soontiens Bart-Jaap Pull ter Gunne
Jumelage:	Jan Kruit – voorzitter Henk Drost Jan van Iersel Martin Liefink
Jeugd:	Dick de Bruin Koos Kuiper
Bulletin:	Tom Jacobs – hoofdredacteur Henk Breuker Koos Kuiper Ruud Wink Evert Bouma
Archief:	Dick de Bruin – voorzitter Jan Thijssen Rien ter Brugge
Kascontrole:	Theo Kamps Hans Bruyn

Lion Tamer	Rien ter Brugge
Tail Twisters	Toon van Oudheusden Chris Geurink Theo Kamps
Public Relations:	Ruud Wink
Interservice:	Wim Frommé Bert Lamers
Sjoelbak:	Jan Thijssen – voorzitter Rien ter Brugge Henk Kets Harry Mathijssen Jan Loggers Aart van Silfhout Gerard Roelofsen Bart Jaap Pull ter Gunne
Programma:	Ruud Wink Theo Soontjens Bert Lamers
I.C. Officer	Henk Drost

Agenda 2002 / 2003

2002

21 augustus 2002	18.00 uur	Barbeque bij Wil & Henk Kets
4 september 2002	20.00 uur	Doetinchem, 25 jaar geleden. Jan Berends, oud voorzitter Oudheidkundige Vereniging “Deutekom”, toont ons de transformatie van onze stad.
18 september 2002	18.00 uur	Tap Hap
2 oktober 2002	20.00 uur	Bedrijfsbezoek aan Carglass BV te Doetinchem
5 oktober 2002	19.00 uur	Optreden “Achterdoek” in Dorsten (afgelast)
16 oktober 2002	18.00 uur	Tap Hap
30 oktober 2002	19.00 uur	Dinner for Papillons (voorbereiding Lions 16.00 uur)
6 november 2002	20.00 uur	Jacqueline Mekelenkamp, manager bij Sterpolis, geeft een kijkje achter de schermen over de afwikkeling van personenschade
10 november 2002	11.00 uur	Jazz Fruhshoppen in de Reithalle Lippe-Bruch Gahlen i.s.m. Lions Club Dorsten
20 november 2002	18.00 uur	Tap Hap met Lions Dorsten
4 december 2002	20.00 uur	Henk Doedens vertelt over La Libertad (Nicaragua) partnerstad van de gemeente Doetinchem
18 december 2002	18.00 uur	Tap Hap

2003

1 januari 2003		vervalt i.v.m. het nieuwe jaar
11 januari 2003	15.00 uur	Nieuwjaarsbijeenkomst met dames Borrel en buffet bij "Het Borghhuis"
22 januari 2003	18.00 uur	Tap Hap
5 februari 2003	20.00 uur	John Backus, anesthesist, maakt ons deelgenoot van de wereld van de anesthesie
19 februari 2003	18.00 uur	Tap Hap
5 maart 2003	20.00 uur	Lionslidstelt zich voor
19 maart 2003	18.00 uur	Tap Hap
2 april 2003	20.00 uur	Achter de schermen van de Wereldwinkel
16 april 2003	18.00 uur	Tap Hap
30 april 2003		Vervalt; Koninginnedag
7 mei 2003	20.00 uur	Lionpresenteert zich
21 mei 2003	18.00 uur	Tap Hap
4 juni 2003	20.00 uur	Eesge Botma, architect en tevens Citrofiel, vertelt over en showt zijn hobby
18 juni 2003	18.00 uur	Tap Hap
2 juli 2003	18.00 uur	Bestuursoverdracht met Papillons ladies

Verjaardagen

/

In de voorbije periodes zijn de volgende lions jarig geweest:

Martin Liefink, 11 december

Chris Geurink, 14 december

Ruud Wink, 23 december

Gerard Hehenkamp, 5 januari

Bij deze van harte gefeliciteerd!